

עין חרות

6.5.2011
ב' אייר תשע"א
יום שישי
יומן פנימי 16
(1866)

”וְאַתָּה אֵל תִּירָא עַבְדֶּי וְעַמְּךָ וְאֵל
תַּחַת יִשְׂרָאֵל כִּי הִנְנִי מוֹשְׁעֶךָ מִרְחוֹק
וְאֵת זֶרְעֶךָ מֵאֶרֶץ שָׁבוּם וְשָׁב וְעָמֹב
וְשָׁקֵט וְשָׁאֵן וְאִין מַחְרִיד.”

ירמיהו מ"ו, ב"ז

63

יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל

ביום ראשון ד' אייר תשע"א 8.5.2011

נתייחד עם זכר בנינו-חברינו

בטקס התייחדות וזיכרון

בחדר- האוכל

בשעה 20:00 עם הצפירה

בערב זה, בשנת ה-90 לעין-חרוד

נאיר את דמותם של בנינו

והחיבור האישי שלהם לביתם הקיבוצי

מיום שישי 6.5.11 יוקרנו ברצף

בערוץ המשק

סרטי הזיכרון של הבנים

משואה לתקומה

ילדת היער ומשפחת אנשי היער

עשי ויינשטיין, ילדת היער, הוצאת מעריב

נחמה טק, משפחת אנשי היער, יחידת הפרטיזנים של ביילסקי, יד ושם

כשקראתי את הספר "ילדת היער", ספר ילדים שלקחתי באקראי מהדלפק בספרייה, לא הרפתה ממני המחשבה שהסיפור דמיוני מכדי להיות דמיון. הקלישאה על המציאות שעולה על כל דמיון מהדהדת לאורך הדפים. ואכן, בסוף הספר מגלה המחברת את קרבתה המשפחתית לגיבורי הספר והסיפור מקבל משמעות מיוחדת. בעקבות "ילדת היער" המספר מבעד עיני ילדה צעירה על חייה בחבורת הפרטיזנים של משפחת ביילסקי, הלכתי אל ספרה של פרופסור נחמה טק, "משפחת אנשי היער". פרופסור טק, "ילדת שואה" בעצמה שניצלה בזכות נוצרים שהסתירו אותה במחבוא, ביקשה לבדוק במחקרה את הנושא של "מצילים יהודים", תוכנית שהשתלבה בפנייתם של אנשי "ארגון הפרטיזנים ולוחמי הגטאות בישראל" שביקשו ממנה "להעלות על הכתב תיאור עובדתי של מעללי יחידת הפרטיזנים של ביילסקי. פרטיזנים אלו ניצלו בזכות מלחמתם בגרמנים והודות למחסה שמצאו בעבי היערות של מערב ביילורוסיה".

המושגים "פרטיזנים" ו"לחימה ביערות" מעלה בעיני רוחנו לוחמים נועזים אפופים הילה של גבורה, רומנטית-משהו, אך ספרה-מחקרה של נחמה טק רחוק מכל סנטימנט רומנטי. הוא חושף את המציאות האכזרית שבה התקיימו החיים בקבוצה הפרטיזנית ואת המאבק היום יומי להישרדות, פיזית ונפשית.

הספר נכתב על פי ראיונות עם עשרות אנשים שחיו בקבוצה ועל פי חומר ארכיוני. מכולם עולה דמותו הכריזמטית של טוביה ביילסקי בחור יהודי מוכשר ודומיננטי שגדל בכפר, ונהיה בתוקף המציאות יוצאת הדופן למנהיג יוצא דופן. מנהיגם של אלף ומאתיים יהודים שאיבדו את עולמם תחת הכיבוש הגרמני.

בעקבות הכליאה בגטאות, הרדיפות והרצח ההמוני של האוכלוסייה היהודית במערב ביילורוסיה, החלו טוביה ואָחיו עשהאל וזוס, להתארגן לחיי מחתרת ביער. בתחילה הלכו איתם בני משפחה וידידים קרובים אך בהמשך הפכה קבוצתם עוגן הצלה לכל יהודי שמצא את דרכו אליהם.

למעשה נמלטו שלושת האחים ביילסקי מפני שרצו להיות חופשיים ולהגן על חייהם. רק כשהתחילו להרגיש שהם בטוחים יחסית, חשבו על דרכים להציל את זולתם. בתחילה הם חשבו להציל את בני המשפחה או אנשים שאהבו. אחר כך התחזקה החלטתם להציל, גם בתגובה על הרצח השיטתי של המוני היהודים בידי הגרמנים. באותו שלב התרחב מעגל האנשים שביקשו להציל. [...] הם היו נחושים בדעתם להציל כל יהודי יהיה אשר יהיה.

מדיניות זו של קבלת כל יהודי באשר הוא יהודי עמדה בניגוד מוחלט למציאות האכזרית של חבורות הפרטיזנים (הלא יהודים) שבמקרה הטוב סירבו לקבל את הפליטים היהודים הבלתי לוחמים או אלו שהגיעו בלי נשק, ובמקרה הגרוע רצחו אותם כלאחר יד. גם הקבוצות הבודדות של הפרטיזנים היהודים סירבו לצרף אליהם אנשים שאינם לוחמים. התנגדות זו הושמעה גם באוטרֶיאד [יחידת פרטיזנים] של ביילסקי אך הוא דחה אותה מכול וכול.

העובדה ששלושת האנשים "החזקים" ביותר באוטרֶיאד, בעלי הסמכות הגדולה ביותר בתוכו - טוביה, עשהאל ומלבין - רצו להציל יהודים רבים ככל האפשר בלי להתחשב מי היו, היא אשר הכריעה את הכף לטובת מדיניות הצלת כל יהודי ויהיה אשר יהיה.

ביילסקי ואנשיו לא הסתפקו בקבלת היהודים שהגיעו בכוחות עצמם אלא גם שלחו שליחים לעודד אנשים בגטאות הסמוכים לברוח ולחבור אליהם. "הם הענישו מלשינים שגרמו לתפיסת יהודים בורחים ועל ידי כך הרתיעו משתפי פעולה בכוח. בדרך זו תרמו להגברת הביטחון בנתיבי ההימלטות ועודדו מאמצי בריחה נוספים מהגטאות".

בשלהי 1942 הגבירו הגרמנים את מעשי הרצח ההמוניים. מאמצי ההצלה הגדלים והולכים של טוביה באו בד בבד עם הגידול בהיקף ובאינטנסיביות של השמדת היהודים. טוביה עמד בתוקף ובגלוי על כך שהצלת נפשות חשובה מכל דבר אחר. הוא חזר ואמר שמוטב להציל נפש אחת מישראל מלהרוג עשרים גרמנים. מעמדתו זאת לא מש, בלי להתחשב בתנאים ובסכנות. השקפה זו לא הייתה מקובלת על מקצת הבחורים. רבים מהם החשיבו את המאבק המזוין בגרמנים ועל כן לא תמכו בו. רק בשלב מאוחר בהרבה הכירו הלוחמים האלה בחכמה שבגישתו של טוביה. [...] יש להכיר בכך שהיה תוקף הגיוני מסוים בהתנגדות לרעיונותיו של טוביה על הגדלת האוטרֶיאד והצלת נפשות. בני אדם באו ליער כי רצו לחיות. היה ברור להם שמספר גדול של ילדים, נשים וגברים לא חמושים עלול להמיט אסון על כולם. הם גם הבינו שלא יוכלו להשיג מזון לכל כך הרבה פיות.

טוביה בוודאי ידע שאם יקבל אנשים שאינם נושאי נשק הוא נוטל על עצמו מעמסה כבדה. אבל כולם ידעו בבירור שאלה הם בדיוק היהודים שאין להם מקום אחר..לטוביה הייתה סבלנות והבנה רבה לאותם האנשים שנמלטו בלי נשק והיו תלויים בזולת חסרי מגן וישע. בדרכו השלווה ניסה טוביה להשפיע על הסובבים אותו. הוא שמר על סבלנותו וקור רוחו בשעות סכנה גדולה ולכן לא היו לנו קורבנות רבים.

עם הזמן, ככל שעלה בידי אוטריאד ביילסקי לגלות התנגדות רבה יותר לגרמנים הוא נעשה מעורב יותר בפעולות של הצלת יהודים. בד בבד עם מעשי ההצלה, השתתפו אנשי ביילסקי בפעילות הצבאית נגד הגרמנים. אך לא הנזק לאויב אלא הצלת הנפשות הייתה ונשארה משימתם העיקרית שעמדה מעל לכול. יהיו רגשי הנקם שפעמו בקרבו אשר יהיו, הוא נתן עדיפות להצלת נפשות. הוא סירב להיות קורבן ואף דחה את משימת הנקם. הוא בחר בריכוז כל מאמציו למען הצלת פליטים יהודים והגנה על חייהם.

במשך שלוש השנים שחיו ביער גדלה קבוצתו של ביילסקי ל-1200 נפשות שרובם לא היו לוחמים. המחברת מתארת את הלוגיסטיקה הכבדה של כלכלת מספר כזה של אנשים ואת הבטחת שלומם.

ספרה-מחקרה של פרופסור טק מקיף את כל תחומי החיים של האוטריאד: הפוליטיים, הכלכליים, ויחסי האנוש בתנאי מצוקה קיצוניים כמו גם הקשרים הבעייתיים והתלות הכפויה בשלטונות הסובייטים שכל יחידות הפרטיזנים במערב ביילורוסיה היו כפופות להם. נוגע ללב תיאור יציאתם של האנשים מהיער לאחר הכיבוש הרוסי. טוביה דורש מהם להשאיר את כל רכושם ביער ולצעוד זקופי קומה כלוחמים ולא כפליטים בדרכם לעיר המחוז שם יקבלו את תעודותיהם שיבטיחו את שלומם (בעיני השלטון הסובייטי אדם בלי מסמכים היה בחזקת חשוד).

טור המסע התמשך לאורך שני קילומטרים. אנשי הסיור הרוכבים היו החלוץ. אחרי הלוחמים צעדו הרגלים, אחר כך העגלות הרתומות לסוסים, ובסוף - כל השאר, שהלכו ברגל. רק לחולים ולחלשים מאד הותר לנסוע בעגלות. לוחמים חמושים צעדו אחרי עדר הפרות. פרשים נוספים היו במאסף. [...] רצינו להגיע העירה כלוחמים. רצינו לעשות את הרושם הנכון. לא רצינו להיכנס העירה כשודדים הנושאים רכוש.

התחלתי ב"ילדת היער" ואסיים בו. בקריאה נוספת נראה לי שלמרות שלכאורה הוא ספר לילדים הרי הוא ספר למבוגרים. דווקא מבוגרים יקראו בו בין השורות וירדו לדקויותיהם האמיתיות של התיאורים והדיבורים הטריטוריאליים לכאורה, כדי להעריך את גבורתם הפיזית והנפשית של "אנשי משפחת היער" ולהעריך את האדם שבזכותו שרדו.

זיוה אופנהיימר

התשיעי במאי - יום הניצחון על גרמניה הנאצית

התשיעי במאי היה החג הגדול ביותר, בברית המועצות דאז וברוסיה כיום, יום הניצחון על גרמניה הנאצית. גם בארץ ניתן לפגוש ביום זה את הוטרנים לבושים חגיגית ועטורים בעיטורי הכבוד וההצטיינות שזכו בהם במהלך המלחמה. יתכן שחוסר המודעות וקרבת התאריך ליום העצמאות שלנו עמעמה את חשיבות היום הזה אך לאחרונה חל שינוי בהתייחסות המוסדות הממלכתיים לחגם של הוטרנים ושל עולי ברית המועצות בכלל. "ברוסיה", מספר סלבה פלדביין, "וקודם לכן בברית המועצות קיים יחס מיוחד ללוחמים הוותיקים. בבית הספר חינכו אותנו להתייחס בכבוד רב לוטרנים כמו גם לפועלים שעבדו יומם ולילה במפעלים לייצור נשק. מלחמת המולדת הגדולה כפי שהיא קרויה, נחשבת לאירוע החשוב ביותר בתולדות רוסיה. תולדות המלחמה הזו נלמדות בבתי הספר, מהיסודי ועד האוניברסיטאות, ויום הניצחון על גרמניה הנאצית, התשיעי במאי, נחוג בעוצמה ובגאווה. במרכז אירועי החג, עומדים הוטרנים, הלוחמים שבזכותם הושג הניצחון. לוחמים ותיקים אלו צועדים בראש המצעד המרשים בכיכר האדומה."

ביקשתי מסלבה לספר על חלקם של יהודי ברית המועצות במלחמה באמצעות סיפורו של אביו שלחם בשורות הצבא האדום ממוסקבה עד ברלין.

הכוח היהודי בצבא האדום

בכל שנה ב-9 למאי אנו מציינים את הניצחון הגדול על גרמניה הנאצית במלחמת העולם השנייה. ניצחון זה, על האויב האכזר ביותר שידעה האנושות, הושג הודות למחיר העצום בחיי אדם. בתוך כך חשוב לציין את תרומתם הרבה של החיילים היהודים אשר נלחמו לצד כוחות בעלות הברית (ארה"ב, בריטניה, צרפת ועוד). ההיסטוריונים מדגישים בייחוד את חלקם ונחישותם של החיילים והקצינים היהודיים אשר לחמו בשורות הצבא האדום. לפי הנתונים של הארכיון המרכזי של משרד הביטחון הרוסי, בצבא האדום במהלך כל מלחמת העולם השנייה נלחמו כחצי מיליון יהודים מתוכם 167 אלף קצינים וכ-20 אלף נשים אשר התנדבו לקחת חלק בלחימה. בשנות המלחמה שירתו יהודים רבים כקצינים וגנרלים אשר היוו את העלית של הצבא האדום: 132 גנרלים, 34 מפקדי חטיבות, 12 מפקדי אוגדות ותשעה מפקדי ארמייה (120-100 אלף חיילים).

בצבא האדום עיטור המלחמה הגבוה ביותר הוא "גיבור ברית המועצות". מתוך הלוחמים היהודים שהשתתפו במלחמה זכו 157 בעיטור "גיבור ברית המועצות", שניים מהם קיבלו עיטור גבורה זה פעמיים. חשוב להדגיש בהקשר זה כי היהודים

היו במקום השני בקבלת עיטור זה, בהתחשב בחלקם היחסי באוכלוסייה, וזאת רק אחרי הרוסים ולפני האוקראינים והביילורוסים.

אבי, ולדימיר פלדביין, נולד בעיר קורגן בדרום רוסיה. בשל הרעב הכבד בשנות השלושים עברו הוריו לאוזבקיסטן לעיר קוקנד, הנמצאת על דרך המשי. בגיל שבע-עשרה, מיד עם סיום לימודיו בבית הספר, הוא גויס לשורות הצבא האדום ב-9.8.1942. בנובמבר 1942 לאחר הכשרה קצרה בבסיס טירונים נשלח אל החזית במערב רוסיה. הוא הצטרף אל סוללת נ"מ שהייתה חלק מחטיבה בחיל האוויר של הצבא האדום. התחיל בתור תותחן, לאחר מכן היה למפקד וסיים את המלחמה כמפקד סוללת נ"מ בדרגת רב-סרן. במשך המלחמה השתתף בכמה מהקרבות המרכזיים והמפורסמים בחזית הרוסית: קורסק (שם נפצע ממטוס שהופל בידי הסוללה שלו וכיוון עצמו עליה), שחרור ביילרוס, שחרור וורשה, ולבסוף כיבוש ברלין. על הישגיו במלחמה הוענקו לו עיטורי מלחמה רבים. לאחר המלחמה, שירת אבי חמש שנים נוספות בכוחות הסובייטים בברלין והשתחרר בשנת 1950.

בני משפחה נוספים השתתפו בלחימה וחלקם נהרגו. דודתי שירתה בחיל הקשר של חיל האוויר ולמרות שלא לחמה בעצמה הרי נמצאה בחזית יחד עם היחידה שלה. נשים רבות התנדבו לצבא האדום היו אף מספר טייסות ורבות שירתו בחיל הרפואה. בחיל זה במיוחד שירתו יהודים רבים הן רופאים ורופאות (שנחשבו כטובים ביותר...) והן אחיות.

חופשות, כפי שמקובל בצבא שלנו ובצבאות אחרים לא היו קיימות מלבד במקרים נדירים ביותר. אבא שירת בצבא מ-1942 עד 1950 מבלי להיות בביתו או לפגוש את בני משפחתו. אבא לא סיפר על גילויי אנטישמיות כלפיו כיהודי או כלפי חיילים אחרים. בכל שנה בתשיעי במאי קיבל מתנה וברכה ממשד הבריטחון הרוסי.

את יום הניצחון על גרמניה הנאצית מציינים גם במסגרת המשפחה. גם הילדים שלנו שומעים מאיתנו ומכירים את החג ואת הסיפור מאחוריו. בציון הניצחון הגדול על גרמניה הנאצית אנו מרכינים ראש לזכר כל אלו שלא חזרו משדה הקרב וביניהם כ-200 אלף חיילים יהודים שנהרגו כלוחמים בשורות הצבא האדום, מי שעברו את הגיהנום ובמחיר של חיים העניקו לנו את העתיד.

סלבה פלדביין

יום העצמאות תשע"א

שישים ושלושה נרות ברכה יונה'לה שפירא

שישים ושלושה נרות ברכה לך ארץ קטנה,
שישים ושלושה נרות תפילה לך ארץ מכורה,
שישים ושלוש שנים של דמעות קינה ועצב
שישים ושלוש שנים של שמחה, ריקוד וקצב.

כורש הפרסי מלך מדינות ועמים
הטה את חסדו ליהודי ממלכתו,
ובהמוניהם עלו עם חזון ישן חדש
והקימו בארץ-ישראל את בית-המקדש.

בן-גוריון איש הביצוע והחזון
מכריז לאומה ולכל מדינות העולם
בראש מורם ובקול צלול ורם
עם ישראל חי וקיים בעזרת-האל,
במדינה שנתנה לאברהם, יצחק וישראל.

בלפור האנגלי נאם, חתם והצהיר
ולכל העולם ללא פחד הבהיר,
ארץ-ישראל, אשר במזרח-התיכון -
תהיה הבית-הלאומי לכל יהודי ויהודי.

שישים ושלושה נרות ברכה לך ארץ קטנה,
שישים ושלושה נרות תפילה לך ארץ מכורה,
שישים ושלוש שנים של דמעות קינה ועצב
שישים ושלוש שנים של שמחה, ריקוד וקצב.

תאודור הרצל עוד בחייו
חזה, כתב, נאם וקבע
שבעיית-האנטישמיות בגולה חמורה,
והיא תיפתר במדינה אחת יהודית
שתהיה כולה שלה, אחת ולתמיד.

גדוד 13 של חטיבת גולני בקרבות הנגב המערבי - סתיו 1948

גדעון ברוידא שירת בגדוד 13 של חטיבת גולני. כאן הוא מספר על אחד הקרבות הקשים שבהם השתתף בחזית הנגב.

לאחר שקרבות העמק, הגלבע, עמק ג'נין, עמק בית-שאן כבר היו מאחורינו נשלחה חטיבת גולני בסתיו 1948 לנגב המערבי ללחום נגד הצבא המצרי ביחד עם כוחות נוספים. המטרה הייתה להרחיק את הצבא המצרי מהמובלעת שכבשו ולהכריחם לסגת לקו רצועת עזה.

המבצע נקרא "מבצע אסף" - על שם אסף שכנאי, שנהרג עם עוד לוחמי פלמ"ח במהלך סיור על קו המים ליד הכפר שועוט. באותו אזור כבשנו את המשלטים שיד נוראן (כיום קיבוץ מגן) וחרבת מעין (כיום קיבוץ נירים) ואילו המצרים ערכו התקפות נגד בעזרת טנקים קלים, רגלים והפגזות צפופות. התקפת הנגד המצרית נכשלה בעזרת גדוד פשיטה ושריון 89 שאגפו ותקפו והרחיקו אותם עד קו רצועת עזה. במבצע אסף היו מעט נפגעים והמורל היה גבוה. לקראת סוף דצמבר 1948, יומיים לפני חג החנוכה, השתתפנו בלחימה קשה ביותר במבצע התעֵיָה שלפני מבצע חורב. עלינו הוטל לכבוש ול"חתוך" את קו המשלטים ברצועת עזה ולהעתיק כוחות צבא מצרי כדי שיילחמו נגדנו, ואז כוחות צה"ל יחדרו לסיני ויכבשו את איזור עֵוּגֵיָה אל-חפיר, אבו עֵגֵלָה ואל עֵרֵיש (לכן נקרא גם מבצע עֵי"ן).

כבשנו בלילה את משלט 86, צפון-מזרח מחאן-יונס, שיש לו שליטה מסוימת על הכביש המוביל עזה-רפיח. התחילו להגיע כוחות מצריים ועם בוקר החלו הפגזות וריכוז כוחות להתקפות נגד עלינו. בלילה הצלחנו להתחפר מול הצד המערבי ולהערך ולהתקפה. המצרים הגיעו עם טנקים קלים והחלו לצלוף בתותחי הטנקים על עמדותינו. חיל הרגלים שהסתתר מאחורי גדרות הצברים לא העז לתקוף. טנקים שניסו להתקרב - נפגעו על ידי נשק נ.ט. שהיה לנו (הטיל נדרך ע"י קפיץ חזק שהשתחרר ונורה). המשלט הופגז במרגמות ובתותחים כמעט לאורך כל זמן הלחימה.

החלה סערת חול חזקה שסתמה את הנשק האוטומטי, גם את הנשק הפלוגתי, המחלקתי והאישי, והחל לרדת גשם.

בשלב מסוים הכניסו המצרים רכבי זחלילים מצוידים בלהבירים (שֵירוּ אש לכמה עשרות מטרים). זה די הבהיל, בצה"ל לא ידעו על קיומו של נשק זה. ולא היינו

מוכנים להתקפה כזו. קפצנו מהעמדות הקדמיות מעט אחורה ושם התארגנה התקפת נגד עם רובים כידונים ורימונים שהשתיקו את צוותות הלהביורים. בשלב זה האויב נסוג מעט. לוחמים נוספים נפגעו, המפקדים החליטו שלא נוכל להמשיך להחזיק את המשלט וקיבלו אישור לנתק מגע ולסגת. המשיך לרדת גשם, שגרם לנסיגה עם פצועים בבוץ. המצרים עלו על המשלט ו"זנבו" בנסוגים והפגזו את דרך הנסיגה. אבדותינו מנו 28 הרוגים ו-40 פצועים. אחרי מספר קילומטרים של הליכה בבוץ התחיל להחשיך ואז באו לקראתנו קומנדקרים וזחלמים לאסוף אותנו לבסיס היציאה שועוט. למחרת, נר ראשון של חנוכה, במפקד הערב, אמר המג"ד שביצענו מעל ומעבר את המשימה הקשה וכעת כוחות צה"ל נמצאים בצפון סיני.

לנו נשאר זיכרון חזק וקשה מקרב זה, שנראה כמשימה בלתי אפשרית. בהמשך לחמנו בשני קרבות נוספים ליד רפיח עד שהחלה ההפוגה. כשנפגשים החבר'ה לאורך השנים - מספרים בעיקר על קרב משלט 86 שהיה הקרב הקשה ביותר.

גדעון ברוידא

סיפורה של שרה אריאב

בבוקר אחד מיוחד בביקורי אצל שרה'לה ומנחם הצעתי לשרה'לה שתספר את סיפור חייה.

שרה'לה נענתה ברצון וכך החלו הפגישות הנהדרות עם שרה'לה. שרה מספרת: אבי סבי מצד אימי בשם ג'פון קורקין נולד ברוסיה כנוצרי. מטעמים אידיאולוגיים רוחניים בקש במצוות האל להתגייר ולעלות לארץ הקדושה ארץ ישראל. לאחר שנות נדודים ברוסיה נתמלא מבוקשו והיה לר' אברהם בן אברהם קורקין, גר צדק ומראשי תנועת ההתגיירות בפלך אסטרכן ברוסיה ומחולליה. בהגיעו ארצה היה מהראשונים שהתיישבו בגליל התחתון. פרופי יובל דרור שהוא דור רביעי במשפחת קורקין כותב בעבודתו: "באשר למוצאו של אברהם קורקין - האיש היה בן למשפחת בעלי אחוזות עשירה בחבל אסטרכן ברוסיה. בילדותו מתה עליו אמו והאב הכניס את הנער למנזר להכשירו לַמְוִךָה. לימים נעשה קורקין ראש המנזר. בני משפחת קורקין היו אצילים, שרים, אנשי דת, קצינים ועוד".

שרה'לה ממשיכה בסיפורה.

אברהם קורקין ועדת נאמניו החלו תהליך גיור בכפרם וגמרו אותו תוך כדי לימוד בישיבה בקובנה שבליטא.

משפחת קורקין הגיעה לחדרה ב-1898. מחדרה לסג'רה הגיעה ב-1901. בסג'רה התפצלה המשפחה וסבי בשם יצחק קורקין הגיע לבית-גן - יבנאל. לסבי יצחק וסבתו חנה נולדו ארבעה ילדים ובניהם אימי דבורה ז"ל. את אבא שלי לא הכרתי. אמי ילדה אותי אחרי הגרושים של הוריי. אמי נשארה לבדה עם שני ילדים קטנים, עם אחי רפאל - רפוליק שהיה בן שנה ואני כתינוקת שנולדה בלידת תאומים. אחי התאום נפטר בגיל מספר חודשים. לא הייתה פרנסה בבית, אימא יצאה לעבודה ומאז עבדה כל ימי חייה. אחי רפאל ואנוכי הובאנו לבית סבא יצחק וסבתא חנה ושם גדלנו באווירה של אהבה מסירות עד אין קץ ויראת שמיים.

רפאל (רפוליק) כהן

אחיה של שרה'לה

זודתו מרים מספרת: עוד בשחר ילדותו הובא עם אחותו שרה לבית סבו, כבן היה להם ואהבהו אהבת נפש. ברגע שעמד על רגליו בגיל שלוש עשרה התחיל לעבוד בימי החופש. בסיימו את בית הספר בגיל ארבע-עשרה היה לפועל חקלאי במשקי האכרים.

רפוליק השקט והשקוע כולו בעבודה היה לאַחַר מיד עם פרוץ המלחמה. מצפוננו לא נתן לו מנוח. לא התחשב בזכויותיו של עובד יחיד במשפחה, הלך והשתלם בכיוון הצבאי והחל להשתתף בפעולות צבאיות. גם כאן גילה יכולת עצומה. בקרב האחרון בלוביה עם הסתערות בבוקר כמפקדה של אחת הכיתות העפיל וכבש מספר בתים. אז נפצע חברו וסגנו לפיקוד, רפוליק חבשו בנאמנות, אך כדור הצלף הכריע את רפוליק. האבדות בקרב האכזרי והקשה היו רבות, חלק מההרוגים והפצועים נשארו בשדה הקרב. שעות רבות עברו עד שהצליחו להוציאם משדה הקרב.

קשה היה להשלים עם כך שלא נשמע יותר את שירתו רוויית הרגש, אבל קשה עוד יותר היה לראות את אמו, אחותו, סבו וסבתו בצערם הגדול.

שרה'ה מספרת: אחי רפוליק נפל

כשחייתי בקיבוץ חוקוק אחי נפל, שני דודי אפרים ודוד נסעו לקחת אותי. חוקוק הייתה סגורה. לצאת מחוקוק הייתה אפשרות רק עם משוריין. אסרו על דודי לעלות לקיבוץ. מגנוסר הודיעו לי טלפונית שאחי פצוע. הורידו אותי עם משוריין לגנוסר, וכשנכנסתי למשוריין לא שאלתי אפילו רבע מילה אמרתי (לעצמי) "אם הוא פצוע בטבריה אראה אותו". עברנו את טבריה ולא עצרנו, אז הבנתי "אין לי אח". זה היה קשה מאוד. אני זוכרת את הבכי הנורא שלי כשהודיעו לי שאחי נהרג. באתי הביתה, כולם היו כבר בבית, דודתי הייתה וכולנו בכינו. בקרב לוביה נפלו עשרים ואחד לוחמים, בלתי ניתן היה להוציא את הגופות, אפילו הצירקסים ניסו והאויב ירה לכל עבר. כשהביאו את אחי לקבורה, אמי ביקשה שלא יודיעו לי, אמרה: "מספיק לה". לכן לא הייתי בהלוויה של אחי.

בכל יום זיכרון היינו אני מנחם והילדים נוסעים לאזכרה לפקוד את קבר אחי בבית הקברות בבית-גן.

בשנים האחרונות הצטרפו גם הנכדים וכל המשפחה הייתה מתאספת שם. למרות ששרה'ה רצתה מאוד להמשיך לספר, קשה היה לה מאוד ואז אמרה: רותי, בזאת נסיים היום ...

ביום הזיכרון ללוחמי מערכות ישראל אני מביאה את הסיפור הזה כחלק מנרטיב חייה של שרה'ה.

ראיינה: רותי קמחי

משלוח המזכיר

לחברים שלום.

בשבוע הקודם דחה הציבור בהצבעה בקלפי את חוברת ההצעות לשינויים של הצוות השיתופי. רוצה אני להזכיר לכולנו את המהלכים שנעשו עד כה בנושא השינויים.

במאי 2008 התקבלה במזכירות החלטה הממליצה לקיים דיון באסיפה במסמכי העקרונות של שני צוותי השינוי. (המתחדש, והשיתופי). קדמה להחלטה זו כמעט חצי שנה של הכנות שבה שני הצוותים ישבו והכינו את הצעותיהם לשינוי. במרץ 2009 הוחלט בקלפי לקיים דיון באסיפה בחוברת העקרונות של שני הצדדים. מיד אחרי החלטה זו התקיימו כעשר ישיבות רצופות של האסיפה שבהן הוצגו חוברות העקרונות לשינוי של שני הצוותים.

בחודש ספטמבר 2009 התקיים קלפי מורכב שנערכו בו שתי הצבעות. ההצבעה הראשונה הייתה האם להמשיך בדיונים על שינוי אורחות חיים. ברוב גדול (215 בעד, 41 נגד) הוחלט להמשיך בדיונים. בהצבעה השנייה באותו הקלפי, התבקש הציבור לבחור בין שלוש אפשרויות. האם תובא להמשך הדיונים הצעה מפורטת אחת, או שתי הצעות מפורטות, או הצעת מיקי יונתי. בשאלה זו החליט הציבור על הצעה מפורטת אחת. באוקטובר 2009 נערך קלפי נוסף שבו התבקש הציבור לבחור איזו משלושת ההצעות תוגש כהצעה מפורטת. כאן החליט הציבור שתוגש לו הצעת הצוות השיתופי.

כנאמר לעיל לפני כשבועיים הוגשה הצעת הצוות השיתופי **ולא אושרה!** סקרתי את המהלכים שנעשו כדי להדגיש את המאמץ והמשאבים שהושקעו בנושא זה ולצערי הסתיימו בלא כלום. הפרשנות שלי למהלכים ולתהליך הארוך שעברנו היא שיש רוב גדול בציבור העין חרודי (כ 80%) החושב שיש לבצע שינויים באורחות חיינו. רוב זה נחלק בערך לשני חלקים שווים. החצי האחד תומך בשינויים שיתופיים, ואילו החצי השני תומך בשינויים המבוססים על שכר דיפרנציאלי. חלק אחר של הציבור (להערכתי כ 20%) מתנגד לשתי הגישות ותומך בהשארת המצב הקיים או לכל היותר שינויים קטנים שאינם משנים מהותית את אורח החיים שלנו. מיעוט זה מהווה לשון מאזניים ומצביע כל פעם עם הגוש המתאים לו. כך בהצבעות ספטמבר ואוקטובר 2009 וכך בהצבעה האחרונה. התוצאה היא שאף על פי שרוב גדול של הציבור כן חושב ששינויים מהותיים הם

הכרח אין הדבר יוצא לפועל בגלל ההקצנה בין שני הגושים. אז אולי המסקנה היא ללכת בדרך הפשרה?

כפי שאמרתי לא פעם בדיונים ציבוריים כאלה ואחרים, שינויים מהותיים באורח החיים שלנו הכרחיים לפחות בשני תחומים. תחום העבודה פרנסה, ותחום הצמיחה ושיפור המצב הדמוגרפי. הסיבות לכך נכתבו ונאמרו לא פעם על ידי ועל ידי אחרים בפורומים שונים ולא אכנס אליהם כאן שוב. היום לאחר שהצעות הצוות השיתופי לא התקבלו יש בדעתי להיכנס לסבב התייעצויות ולגבש דרך פעולה איך לקדם אותם תחומים חיוניים. אני מעוניין להיפגש עם כל מי שיש לו דעה ורוצה להציגה, כך שחברים מוזמנים לפנות אלי גם ביוזמתם.

שבת שלום וחג שבועות שמח.

צ'אי

החלטות מועצה מתאריך 27.4.11

1. המועצה מאשרת את תקנון הטיפולים הפסיכולוגיים לילדים.
2. המועצה מאשרת את תקנון הבטחת צרכים לבעלי מוגבלויות שהינם תלויים בחברי קיבוץ.
את התקנונים ניתן לקבל אצל נלי במזכירות.

החלטות מזכירות מתאריך 28.4.11

1. למנות את משה נשיא כמרכז הבניין.
2. להגדיל את התקציב לפרגולה בפאב בסך 80 אלף שקל.

משתתפים באבלה
של טובה בן אנוש
ומשפחתה

במות האב
זוניה ליטווק ז"ל

שלא תדעו עוד צער
בית עין-חרוד איחוד

הרהור שלאחר מעשה

לאור תוצאות הקלפי האחרון נראה לי לנכון לחזור אל מה שטענתי כמעט בתחילת הדרך לפעמים נדמה שאם הצלחנו להשיג את מבוקשנו - סגרנו עניין. ולפעמים ניצחון כזה או אחר תוצאותיו יכולות להיות הרסניות מבחינה חברתית, גורמות להקצנת עמדות, להחרפת התבטאויות, למהומה חברתית ולתסכולים אישיים. מה היה קורה אילו השכילו הצדדים להסכים על הגשת שתי הצעות? הרי עצם הגשתן לא מבטיח קבלת אחת מהן. אבל משאירה טעם רע של הקצנה, של הפגנת שרירים. גם בהצעות המעטות שהגיעו לידינו של השיתופיים ישנן הצעות שאי-אפשר לקבלן כפשוטן אבל לא עלה על דעתי מעולם לא לאפשר להם להציע אותן, ואילו המאבק למנוע מצד אחד את הזכות להציע, גורם למבוכה אצל רבים וטובים. וכך במקום להתווכח על תוכנם של הדברים התפלגנו על הזכות להציע אותם, וחבל.

למה בכל זאת צריך שינוי?

גם מציעי השינוי השיתופי יוצאים מתוך נקודת הנחה ש"ככה אי אפשר להמשיך". הווה אומר פחות מדי חברים עומסים בעול הפרנסה, עלות אחזקה הולכת וגדלה וכאילו עושרנו מובטח לנצח נצחים ואין לנו צורך כלל להכין עצמנו לתסריטים "אפוקליפטיים", דבר שהוא מחויב המציאות בסיטואציות הכלכליות ההפכפכות המאפיינים את הגלובליזציה. מי ערב לנו שלא יבוא יום וריקור, המשענת העיקרית שעליה מבוססת רמת חיינו, לא תיפול ואפילו רק תקטן בהכנסות ואז אנה אנו באים. כנראה לא הצלחנו להסביר לחלק נכבד מחברינו משכבר, שעלינו ליצור "ליבה" הולכת וגדלה של איכפתניקים, שרואים דברים מעבר לאגו, שחושבים גם על היחד, שמחפשים את המשותף לנו כחברה ולא כאוסף מקרי של פרטים שיד המקרה זימנה אותם למקום אחד. הקיצור, אנשים שעין-חרוד איחוד חשובה להם לא רק כנותנת שירותים וזכויות בלבד אלא גם תובעת מחויבויות בעבודה בחברה ובתרבות. כי אין זכויות בלי חובות -האם אתם איתו? אחד שאכפת לו ולא חשוב מה שמו.

ישראל סמילנסקי

מדוע לא הצליח הזנב לכשכש בכלב?

התייחסות לכישלון באישור החוברת של "הצוות השיתופי". הכלב במשל הזה הוא החוברת עצמה, שעסקה בכל אורחות חיינו והייתה גדושה בנושאים ופרטים שונים ורבים. הזנב הוא בס"ה חילוקי הדעות בין שתי גישות כיצד לשפר את המצב בקיבוץ. שתי הגישות יצאו מאותה נקודת מוצא, שהמצב היום זקוק לשינוי. גישה אחת הציעה את הדרך של שכר דיפרנציאלי, כפי שנהוג היום ברוב הקיבוצים והגישה השנייה הציעה דרך פחות קיצונית, שלדעתה גם תביא את השינוי וגם תפגע פחות במרקם החברתי. מדרך הטבע, לצערנו, בעקבות חילוקי הדעות התחילו להיווצר "מחנות", דבר שהוא מסוכן כשלעצמו ויכול להרוס כל חלקה טובה.

בכדי להוריד את המתח, לאחר שנתיים של ויכוחים, סוכם ללכת להצבעה בקלפי ולקבל החלטה, לאיזו גישה נותנים עדיפות להכין יותר פרטים ולהביא הצעה לתחילת העבודה. במידה וההצעה מתקבלת, (במקרה של "הצוות השיתופי" ברוב רגיל) יש לה אור ירוק להתחיל לממש אותה. וכזכור "הצוות השיתופי" קיבל בקלפי את האישור להגיש תכנית לתחילת העבודה. ברור לכולם שהנושא המרכזי שחוצה בין שני ה"מחנות" הוא הנושא שנקרא "עבודה ופרנסה", כלומר כיצד להגביר את המוטיבציה של החברים לשאת בעול ולהיות יותר מעורבים, ועל ידי כך תגדל היעילות הכלכלית וישתפר המצב החברתי. לדעתי היה צריך בעיקר להתרכז בנושא הזה, וכל יתר הנושאים, שיהיו חשובים ככל שיהיו, צריכים היו לבוא כהמלצות בראשי פרקים, כעין תכנית מסגרת, שהדיון וההחלטות לגביהן יהיו בנפרד, כל נושא בפני עצמו. גם באסיפות שהתקיימו על החוברת התברר שרוב הנושאים שדנו עליהם לא מהווים חילוקי דעות לפי "מחנות", אלא לפי ראייה אישית של כל חבר.

אפילו את הנושא המרכזי, "עבודה ופרנסה" צריך היה להביא לאישור רק כבסיס לתחילת העבודה ולא להיכנס לפרטי פרטים, שאותם יאשרו תוך כדי ביצוע השינוי, כשילמדו יותר איך השיטה עובדת.

לדעתי, חלק מהחברים שהצביעו נגד החוברת או נמנעו מהצבעה, לא התנגדו להצעה ה"שיתופית", אלא לצורך לאשר את החוברת כמקשה אחת.

אני מודה שאינני בקי בהסכמים, איך ממשיכים במצב שנוצר, דבר אחד ברור לי שאנחנו "תקועים". "צוות ההתחדשות" כאילו קיבל אישור לקחת את הזמן שלו (שנה שנתיים) בכדי להסביר את הדרך שלו, וגם הם מודים שהסיכוי לקבל בהצבעה שני שלישי מהחברים הוא קטן ביותר.

ובינתיים מה עם כל השינויים והשיפורים שכבר מזמן היה ראוי לבצע והם מחכים ויחכו, עד מתי?

לדעתי, מן התבונה, לאשר לצוות ה"שיתופי" הצבעה חוזרת רק על ההצעה בנושא "עבודה ופרנסה", במידה והיא תתקבל יוכלו להתחיל לממש אותה. ועל יתר הנושאים, שמופיעים בחוברת, יידונו במקביל ואני מקווה שיאשרו אותם. ופנייה לחברים שמאמינים שרק השיטה הדיפרנציאלית תוכל לפתור לנו את הבעיות, אני מאמין בכנות שההצעה שלי טובה גם לכם משתי סיבות:

(א) במידה והדרך ה"שיתופית" תיכשל בביצוע ויתברר שהיא לא פותרת את הבעיות (כפי שאתם צופים - ואולי בצדק) אז קבלת הדרך שלכם תהיה הרבה יותר בטוחה והרבה יותר מהירה, מכל הסבר ושכנוע.

(ב) למעשה, השינויים שמוצעים בדרך השיתופית, במידה ויבצעו אותם, הם בסיס מצוין למעבר לשכר הדיפרנציאלי. ועל ידי כך ייחסך הרבה זמן ליישם את הדרך שלכם.

לסיכום: דבר ראשון, רצוי מאד לשמור על אוירת ההידברות ולהשתדל לא להיגרר שוב ל"התלהמות המחנאית". ושנית, לחפש כל דרך על מנת לא להיכנס למצב של "תקיעות" ושנוכל לטפל בצורה הטובה ביותר בכל הנושאים העומדים על הפרק ומחכים לפיתרון.

דן כהן

זוהי "מפלגת העבודה"

כפי שידוע לחברים, לאחר שביצענו את המפקד למפלגה, חל מהפך. היושב ראש, אהוד ברק, נטש את המפלגה (וכולם נשמו לרווחה). עכשיו המפלגה מנסה להתאושש ולשקם את עצמה. הצעד הראשון, ההכרחי, הוא לבחור יושב ראש חדש. ישנם כרגע חמישה מועמדים. (יתכן שעד ההצבעה, שתתקיים בחודש יוני, המספר יגדל או יקטן). בהצבעה (פריימריס), יוכלו להשתתף רק חברי מפלגה. חברים שלא התפקדו, ומעוניינים להתפקד, על מנת שיוכלו להשתתף בהצבעה (יותר מאוחר, יהיו גם בחירות לחברי כנסת ברשימת ה"עבודה") יפנו בבקשה אליי ונפקוד אותם.

בברכה דן כהן.

ה'יה היה - סיפורים אפס

הטרקטור שהציל את המצב

מספר מנחם אריאב

בתחילת האביב של 1948 נערכה אסיפה של עובדי הפלחה. באזורים שונים בארץ כבר התחוללו קרבות אך בעמק בדרך כלל היה שקט מלבד היריות מכיוון זרעין על כביש עפולה עין חרוד.

אני עדיין ראיתי עצמי איש הפלחה ובאתי גם כן לפגישה זו. למרות שאצלנו היה שקט הבינו הפלחים הוותיקים שבתקופה כזו לא יוכלו לעבוד בלילות, כך שיש להגביר את העבודה בימים. ישראל דר ז"ל (אבא של דודלה) ריכז אז את המוסך. הוא היה בעל מקצוע מעולה ואיש עבודה משכמו ומעלה. בדיון שנערך על קניית טרקטור נוסף העלה דר שתי אפשרויות: בחיפה, בסוכנות של קאטרפילר נמצא D6 חדש ואילו במשביר עומד למכירה אליס AG עם בולדוזר שמחירו פחות מזה של הקאטרפילר.. הפלחים העין חרודים העדיפו תמיד את הקאטרפילר וכך הוחלט לרכוש את ה-D6.

דר קיבל את דעת הרוב ונסע לחיפה. בבואו לסוכנות של קאטרפילר נאמר לו שהטרקטור המבוקש כבר נמכר. בתושייתו המשיך למשביר ומיהר להזמין את ה-ALIS. במשרד החיפאי של הקואופרטיב עמד במקרה לוריא ז"ל עם משאית גדולה וחדשה. נסעו שניהם למחסני המשביר במפרץ העלו עליה את הטרקטור עם הבולדוזר ועוד באותו ערב הגיעו לעין חרוד.

ואכן, הטרקטור בעל הבולדוזר הגיע ברגע הנכון. המלחמה עמדה לפרוץ בכל יום והטרקטור גויס לחפירת מקלטים. את הטרקטור קיבל יעקב ינאי שעבד על כלים כבדים בשירותו בצבא הבריטי, אליו הצטרף רפאלי ז"ל ושניהם עבדו במשמרות בחפירת המקלטים, בתחילה בעין חרוד ובהמשך במשקים בסביבה. עם המשקים השכנים סוכם שעל כל שעת עבודה של הבולדוזר הם יחזירו שתי שעות עבודה על ה-D4.

השילוב של יעקב ינאי והבולדוזר היה שילוב מבורך. בהמשך עוד נעשו בעזרתו עבודות נוספות וביניהן פילוס דרך למשלט במזר שעל הגלבוע. אחרי המלחמה נחפרה בעזרתו בריכת "הבנים" העומדת על מקומה עד היום הזה. וכך, למרות שלא אליו התכוונו הפלחים באסיפתם, הודות לתושייתו של דר נרכש הטרקטור הנכון בזמן הנכון והופעל בידיים הנכונות.

את סיפורו של מנחם ממשיך יעקב ינאי

הבולדוזר ואני

במרץ שלי דגלתי תמיד בגישה שהמכונות והציוד של עין חרוד ישמשו גם לעבודות

חוץ. אחד מעקרונותיי היה שיש לעבוד ולנצל את הציוד שברשותנו כדי להגדיל את הכנסות הקיבוץ. אני עצמי עבדתי הרבה מאד בעבודת חוץ על מכונות ועל טרקטורים של עין חרוד. מקום מיוחד תופס הבולדוזר שעליו עבדתי תקופה ארוכה וחלקו במלחמת השחרור.

עין חרוד עשתה עסקה עם המשביר המרכזי וקנו בזיל הזול H.D.7. הוחלט שאני יודע לעבוד על בולדוזר והתמנתי לעבוד עליו. ניסיוני הראשון בהפעלת הכלי היה בדחיפת סוללות סביב העמדות שלנו בקומי. עמדות אלו היו מופנות כלפי הכפר הערבי קומי על הגבעה מעלינו. הן היו מחופות בבולי עץ וביניהם ערמו שקים ממולאים בעפר. עדיין לא התחלנו לבנות מקלטים אבל הייתה כבר אווירה של טרום מלחמה והבנה שיהיה צורך בהתקנת מקלטים, והבולדוזר יצטרך לחפור אותם. אבל עוד לפני כן נשלחתי לקבוצת "זרעים" ששכנה בעין חרוד למטה, על יד המעיין וביום אחד התקנתי שם סוללות עפר בגובה מעל שני מטרים לכיוון הגלבוץ. מהמחצבה ירו עליי חמש יריות, הערבים תמיד היו יורים על המחצבה, וכדור אחד אפילו שרט את מיכל הדלק - שמעתי את הקליק שלו. גמרתי את העבודה שלי וחזרתי למעלה. בלילה ההוא נשמעו לפתע מטחי יריות רבים. היריות היו מהגלבוץ אל זרעים למטה. כולנו יצאנו מהצריפים וראינו את הבהקי היריות ואחר כך נשמע פיצוץ ענק.

כשפגשתי שוב את אנשי זרעים הם סיפרו לי שהסוללות האלה הצילו אותם. כשנפתחה עליהם האש קפצו כולם מהצריפים החוצה נשכבו מאחרי הסוללות והרגישו את עצמם בטוחים. אני מאד שמחתי שעבודתי תרמה את חלקה לביטחון חברי זרעים.

לאט לאט רכשתי ניסיון בעבודה בבולדוזר וכשהוחלט בעין חרוד על בניית מקלטים ונקבעו מקומותיהם, חפרתי תעלה רחבה ברוחב סכין הבולדוזר ובעומק של שלושה מטרים והמקלטים נבנו בתעלה הזו. כשמשקים אחרים באזור שמעו על הבולדוזר של עין חרוד התגשם חלומי ויצאתי לעבודות חוץ. בינתיים לימדתי גם את רפאלי, שעבד איתי בפלחה, ועבדנו על הבולדוזר עשרים וארבע שעות ביממה. הוא עבד ביום ואני עבדתי בלילה. לפעמים באמצע הלילה נעצמו עיניי ואז הייתי מפסיק את העבודה, מנמנם ואחר כך ממשיך.

עם הבולדוזר המשכתי לאורך כל מלחמת השחרור, לכל מעשה נועז שנדרש. עבדנו יום ולילה, אני אפילו לא זוכר את הכרזת המדינה. רק אחרי יום-יומיים נודע לי שהוקמה מדינת ישראל. עם הבולדוזר נשלחתי לפלס דרכים מנוריס למזר, והתקנתי דרך אלמנטרית לגייפים מנוריס עד מזר.

עבדנו במשקים שכנים בחפירת מקלטים ועשיתי גם כמה עבודות הקשורות בצבא, בצה"ל בראשיתו. אחת העבודות הייתה התקנת צינורות על הנחל שבא ממעיין זרעין, כיום יזרעאל, הניחו שם צינורות ואני הכנסתי אותם לאדמה וכיסיתי

אותם בעפר. אחרי זה עליתי לגלבווע והחלקתי את הדרך לכפר נוריס הנטוש. [...] אחזור אל הבולדוזר. כאמור עבדנו יום ולילה בחפירת מקלטים במשקי האזור ולאחר מכן גם נשלחנו לחפור תעלה נגד טנקים על יד שדה אליהו ותעלה נוספת על יד מושב בית יוסף, כדי להעמיד מכשול בפני כוחות ממונעים של האויב, ירדנים או עיראקים, אם יצליחו לעבור את הירדן.

[...] מלחמת השחרור המשיכה ואני זוכר מקרה - שלא יחשבו שבכלל לא ראיתי קרבות או יריות - כשחפרנו על יד שדה אליהו חפרנו על תל רחוב. שני תילים היו למרגלות הגלבווע שהיו חיוניים להגנה על הישובים של עמק בית שאן: תל מושרפה בגלבווע ותל רחוב בעמק בית שאן. בתום ההפוגה הראשונה נשלח כוח לתפוס את המשלטים בתילים האלה. אבל כרגיל בגולני ובצה"ל בזמן ההוא הם עשו מה שעשו במסגרת הידע הצבאי שלהם. לאסוננו הגדול נהרג בתל-מושרפה משה שטורמן ובתל-רחוב נהרג חבר משדה אליהו. לפני כחמש שנים בקירוב הקימו מצבה עם נקודת תצפית מוצלת על תל-רחוב. כששמעתי על כך התקשרתי למארגנים והזכרתי להם שהקרב נערך לא רק בתל-רחוב אלא גם בתל-מושרפה. בעקבות פנייה זו הוסיפו את משה שטורמן לרשימת הנופלים הרשומים על מצבת הזיכרון.

כשעברנו עם הבולדוזרים משדה אליהו לאזור בית יוסף, הייתי היחיד שהכיר את השטחים האלה מתוך הליכה ברגל. נסעתי בראש ולפני נה-איתן צריך היה לעבור גשרון על פני נחל מים. המשאית של סולל בונה בעלת הקבינה המשוריינת נשאה את חביות הדלק ואת הציוד לטיפול בטרקטורים, היא השיגה אותי קצת לפני שהגעתי לגשרון, אני סטייתי הצדה והם עברו אותי. לפתע כחמישה-עשר מטרים לפני הגשרון עלו על מוקש. למזלם הגלגלים האחוריים של המכונית הם שפוצצו את המוקש, כך שאלה שישבו בקבינה המשוריינת לא נפגעו. המזל הנוסף היה שלא אני עליתי על המוקש.

הבולדוזר בימי שלום

עברנו את מלחמת השחרור והבולדוזר השתחרר וחזר לעבוד בחקלאות ובענפי המשק.

בעין חרוד בנו את בית הנוער, כיום המועדון,

ונוסף לכך החליטו לבנות בריכת שחייה בעלת ממדים אולימפיים. וככה בזמן שהטרקטור לא עבד בפלחה, עבדתי בחפירת הבריכה החדשה. זו הבריכה, שזכתה לאחרונה לרמונט מרשים, המשרתת אותנו בנאמנות כל השנים.

הביאה: זיוה אופנהיימר

דורון קואט
ברכות דקבלת
חייאת מצטיינת
בתפקיד משקית חינוך
במרחב צפון
עלי והצחי

מלך טוב
דציפי דסקי
דמנחם דסקי
דסבתא רבתא צביה דסקי
דהודרת הנכד - הנן
עמרי
בן דיערה ודעון
זר ברכות ואיחודים
דכל המשפחות בישראל ובהודנה

לכל חילונין
האשרתים בסדיר ובאילואים
שלוחה ברכת הבית
חיזקו ואיאלו!
באהבה
בית עין-חרוז

מכונת כביסה...

אין לי מקום בביתי למכונת כביסה וגם לא במרפסת שהיא קטנה מהכיל מכונת כביסה.

מפתיע ומפליא אותי איך במשק מסודר כמו שלנו, שבו כל התפקידים מאוישים, לא מסוגלים להתגבר ולפעול להמשך פעילותו של ענף שירות כה חשוב וחיוני, המשרת אותנו במסירות וחריצות, שנים כה רבות - **ענף הביגוד**. נראה לי שהיום באין שינוי אורחות חיינו, בשלב זה, אין מקום והצדקה לפגיעה בענף, ודאי לא בדרך של עיצומים ויצירת מהומה בציבור כולו.

נינה פלס

חול סיזור פסח כולנו

סוף מעשה במחשבה תחילה וליל סדר נוסף מאחורינו. בהלל ובשירים, בנינוחות ובאווירה טובה נחוג ליל הסדר בחדר האוכל בנוכחות כ-300 חברים ואורחים. השנה חידשנו את תהלוכת השיבולים ושוב צעדו ילדים (עם סבאים) בין השולחנות והכריזו "שנת תבואה חדשה". שנים רבות הייתה תהלוכת הילדים חלק חשוב בפתיחת ליל הסדר וכבר כמה שנים שהתלבטנו בצוות איך וכיצד לחדשה, בין היתר מחוסר הידיעה כמה ילדים יהיו בחדר האוכל וכמה ירצו להשתתף. לאור ההשתתפות הערה השנה אפשר לקוות שגם בשנה הבאה נוכל לקיים את המנהג היפה הזה.

חידוש נוסף - חידת האפיקומן שנשאלה בזמן ההמתנה לארוחה הובילה לדליה כרמי - כהן, ממנה נפרדנו השנה אחרי שנים ארוכות שבהן ליוותה את ליל הסדר העין חרודי בפסנתר.

בישיבות הסיכום של צוות החג ציינו סידורים ונהלים שהשתפרו, והעלינו נושאים אחרים טעוני שיפור לקראת השנה הבאה. וטוב שיש לפנינו עוד שנה שלמה עד ליל הסדר הבא.

ועד שיגיע ה'סדר' הבא, זה המקום להודות לכל מי שהיו שותפים בהכנות: למי שסידר, התקין, תלה, ארז, פתח, חימם, חילק, סחב, פירק, שר, קרא ורקד והכול בשמחה, נכונות וברוח טובה. תודה לריטה קולטמן אשר על הפסנתר, ותודה מיוחדת לצוות הוותיק הנושא כבכל שנה בעול המורכב של ליל הסדר: לבני קיי, יהודית שני, נגה גלדן, נגה שני ויובל בריל. לאסתר סמילנסקי אשר מנצחת מדי שנה ביד רמה ובזרוע נטויה על ההכנות והסידורים ולישראל סמילנסקי המנצח הנאמן על ההגדה והשירה.

'כאשר זכינו לסדר אותו כן נזכה לעשותו', להתראות בשנה הבאה.

אילה אופנהיימר

יומן תרבות

חג העומר, "רק בגלל הרוח..." ומזג אויר חורפי, כמעט ובוטל, לא ויתרנו למזג האוויר ויצא לנו חג רב משתתפים ומוצלח. תודה לצוות החג ולמשתתפים הרבים.

חג הפסח הוא חג מיוחד במובן הזה שהוא משמר "תבנית נוף הולדת" עין חרודית, שירים, צלילים, מנגינות, ניחוחות, התאמתו לרוח הזמן מנסה לשמר את המסורת מצד אחד ולמשוך חזרה את הקהל מצד שני. תודה לצוות החג ולמשתתפים הרבים.

מזג האוויר שוב שיבש לנו את הטיול המשקי, אבל אנחנו לא נוותר לו, הטיול נוע ינוע ביום שישי 5-13 על פי התכנון המקורי, נא להרשם מחדש.

טקס יום הזיכרון לשואה ולגבורה, אירוע מכובד ומרגש, ערוך ומתואם בקפידה, תודה לצוות המארגן.

יום הזיכרון לחללי צה"ל וחג העצמאות בפתח, הצוותים עמלים על האירועים, נא עקבו אחר לוחות המודעות. לגבי שלל האירועים ולוחות הזמנים. לויז אירועי יום העצמאות מפורסם גם ביומן.

דוד רוחס הצטרף לצוות התרבות, אנו מאחלים לו השתלבות מוצלחת בפעילות התרבותית הענפה.

"מטעמי שבת" חוזרת לפעילות בשבת ב - 11-5-28 והפעם הנושא: "למה ומדוע קרה שאני בעין חרוד". סיפורים של חברים אשר ינסו לתת מענה לשאלה מסקרנת זו. נא עקבו אחר הפרסומים בלוחות המודעות.

מיצג "מצלמים 90" הציג מאז הפעלתו עשר מצגות בתחומים שונים של חיינו. המצגות הבאות ישולבו בסרטים אשר נעשו במהלך השנים כאן בתחומים רבים. למי שיש תמונות ומעוניין להעבירן אליי על מנת שנציגם. אשמח לקבל ולשלבן במצגות הבאות.

ענת שלום

וחג שמח

ששי

חג העצמאות תשע"א

63 לישראל

יום שני ה' אייר 9.5.2011
טכס יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל
בבית העלמין שלנו
בשעה 11:00

ארוחת חג בחדר-האוכל
בשעות 18:00 - 19:30

טכס יום העצמאות
בשעה 20:00 במגרש הכדורסל

ערב "השירה והבירה"
בשעה 22:30 במועדון חברים
עם ערן כץ

יום שלישי ו' אייר 10.5.2011
הפנינג עצמאות

משעה 17:00 על מדשאות חדר האוכל
מתקנים מתנפחים ועוד שעשועים, בית קפה,
פופקורן, צמר גפן מתוק והרבה הנאה ושמחה ...

חג שמחה